

Spannend en eigenzinnig

POËZIE
 CHARLOTTE VAN DEN BROECK
NACHTROER
 Gedichten
 De Arbeiderspers,
 €18,99,
 81 blz.

★★★★☆

Het is droefenis troef in dichtersland. Verbroken of moeizame relaties en aanverwant leed zijn het uitgangspunt van de nieuwe bundels van onder meer Myrte Leffring, Ester Naomi Perquin en nu van de tweede bundel van de Vlaamse Charlotte Van den Broeck (1991). In *Nachtroer* dicht ze over het verlangen om weg te gaan.

Verdeelde Perquin vorige week in deze krant nog het huisraad, Van den Broeck is deze week aan de beurt in het openingsgedicht van de cyclus *Acht: het huis laat zich verdelen in bananendozen en bezittelijke voor-naamwoorden/ de boekenkasten links en rechts*. Ze telt terug van VIII naar I (acht jaar geleden), toen het nog goed ging; op het veld liggen een jongen en een meisje die aan vroeger doen denken: *ik zeg niets, want precies zo, zoals ze daar liggen, was het ook:/ de overgave, het blinde licht in de middagen later daarover de gedichten*.

Het titelgedicht, naar de Antwerpse nachtwinkel *Nachtroer*, is een ode aan Remco Campert en hoewel het niet in drieregelige strofes is opgedeeld, doet het ritme denken aan diens slepende klassieker *Lamento: Avond/ en het breeklicht in je ogen en je kijkt/ het breekt oranje op in je ogen het vloeiende licht/ waarin ik wist wat ik later nooit zou weten/ hoe een woord zomaar*

Net als in haar debuut bevat ook haar tweede bundel vervreemdende en soms moeilijk te visualiseren beeldspraak zoals: *diep in de vlek in de nachtmerrie in de mond/ ademt onder ons een bleke bergtop*

Van den Broeck zet al haar zintui-

gen in om tot oorspronkelijke beelden te komen. Soms stapelt ze de beelden als een overenthousiaste metselaar op elkaar. Ze is echter op haar best als ze meer cement gebruikt en haar beelden niet te complex maakt. De kern van haar verlangen om weg te gaan – verveling –, is ook niet erg complex, hooguit ongemakkelijk: *maar dat alles was voor je wist/ dat het niet de tanden zijn, maar een geeuw/ die de wereld verslindt*.

De bundel is soms nog wat ongebalanceerd – maar rijper dan haar toch al sterke debuut. Haar gedichten zijn talig spannend en staan vol eigenzinnige beelden. Neem de weergaloze cyclus *Daar* waarin een paar familieleden geportretteerd worden, zoals grootmoeder in een ondraaglijk warme huiskamer vol bruin skai (...) *droeg ze een roze kamerjas/ waaronder dochters zich in dochters verdeelden*. Daar laat ze zien dat als ze haar taal iets meer beteugelt, de beeldspraak meer ruimte geeft en meer beschrijft, ze op elke pagina kan schitteren.

Dieuwertje Mertens

Ze zet al haar zintuigen in om tot oorspronkelijke beelden te komen

